

Zij moest dadelijk gaan rusten en de schoonmoeder vertelde later met tranen in de oogen, dat zij zoo hartelijk en echt kinderlijk haar omhelsd had en beloofde voor haar een lieve dochter en voor Frank een goede vrouw te zijn.

„En nu verwondert het mij niets, dat oom Théo zich haar zoo aange- trokken heeft, want zij is een Doremael van Asperen en haar vader was eenmaal zijn kommandant,” voegde zij er bij.

Den volgenden dag kwam Charlotte haar bezoeken; nu de zaak eenmaal zoo stond, was men besloten haar geheel als een lid der familie te be- schouwen, Rose Marie's natuurlijke vroolijkheid bracht haar even aan het lachen toen haar vroegere mevrouw binnentrad.

„Mijn hemel, Marie! je had actrice moeten worden,” zeide mevrouw Zand- berg half boos, half lachend, „maar ik ben toch altijd lief voor je geweest is 't niet?”

„Ja, mevrouw, altijd...”

„Nee, nu moet je Charlotte zeggen en je kunt gerust bij ons komen, want Daatje is weg sinds Mei; ik zal 't je nog eens vertellen, wat ik mij in haar bedrogen heb. Dat beweer ik altijd zoo'n meid als jij krijg ik nooit weerom; ik heb toen alleen op de getuigen van mijn oogen en ooren ver- trouwd, maar al bedrogen zij mij niet, ik doe 't toch nooit weer. Ik kon eens zwaarder leergeld betalen!”

Meta en Sophie dweepten dadelijk met hun nieuwe zuster. Rose Marie vertelde hun gaarne wat de oorzaak was van haar scheiding van Frank en zoo kwam men eindelijk op de hoogte. Zelfs Henri en Louise hadden vrede met zijn keus; ze was een gewoon meisje, dat was veel waard, verzeker- den zij. Stormenderhand nam zij alle harten in; de afleiding in Amsterdam deed haar goed, maar toch dacht zij steeds met een smachtend verlangen, dat zij zich dikwijls genoeg als een fout verweet, naar de stille kluis van Duinwijk terug.

Frank begon het uitgaan en het gesol met zijn vrouw — zooals hij 't niet zeer vlelend noemde — te vervelen; hij verlangde met haar alleen te zijn en vertrok naar Parijs, waarheen ook Rosa Marina hem langzamerhand meer begon te trekken.

„Rose,” zeide hij, het lot van mijn schilderij hangt van jou af. Je moet beslissen, wat ik er mee doen moet!”

Maar dat het gezicht van het doek haar zoo sterk zou aangrijpen, had hij niet verwacht; doodsbleek stond zij het aan te staren, als doemde een vreeselijk vizioen voor haar oogen op.

„Je hebt mij toen gezien, Frank, dien avond...”

„Ja en daarom ging ik dadelijk heen en liet niets van me hooren.”

„En wil je dat verkoopen?”

„Als je het niet wilt dan nooit! Ik zal het 't volgende jaar naar den Salon zenden, misschien wordt het aangenomen, maar ik heb je beloofd, dat ik niets met je beeld zou doen tegen je wil!”